

Partea a patra (capitolul 8,5-8,14)

Partea de încheiere începe cu aceleași cuvinte ca și marea parte principală (capitolul 3,6): »Cine este aceasta care se suie din pustiu?« Am văzut acolo, că într-adevăr era rămășița care se întorcea din pustiu, însă fără Mire. Mirele a luat măsuri spre a o conduce în siguranță prin pustiu. El face în Locul sfânt slujba preoțească pentru ea, ca s-o ocrotească de pericolele pustului. El Însuși este însă absent. El lasă mireasa să meargă *singură* prin pustiu, cu toate că El o ocrotește prin toate măsurile luate de El. Citim acum aici cuvântul triumfător: »Cine este aceasta care se suie din pustiu rezemată de Preaiubitul ei?« Cândva ea se va reîntoarce din pustiu, unde s-a refugiat în timpul când anticrist și-a ridicat chipul său îngrozitor în Ierusalim. Femeia din Apocalipsa 12 va fi ocrotită de Domnul în pustiu timp de 1260 de zile. Va veni însă odată timpul, când ea se va reîntoarce de acolo. Atunci El, Cel care a dus-o în pustiu, va vorbi inimii ei și îi va da înapoi viile ei. El va face valea Acor o ușa de speranță și se va logodi cu ea (Osea 2,14-15). Atunci El va spune: am uitat toate sutele de ani în care Mi-ai fost necredincioasă și Eu te voi lua iarăși pentru Mine ca mireasă pentru veșnicie (Osea 2,19). Aici nu spune: ca soție, ci ca mireasă pentru veșnicie, pentru totdeauna în prospețimea și frumusețea logodnei. Ce Dumnezeu minunat este El, Cel care se va îndura de acest popor! Așa vine ea aici înapoi, rezemându-se de Preaiubitul ei, de Mesia. Aceasta este un lucru foarte remarcabil! Acest popor s-a „rezemat” și în perioada actuală, și anume pe faptele legii și a socotit că în felul acesta ar fi posibil să caute neprihănirea și să placă lui Dumnezeu. S-a rezemat pe propria sa putere, însă a lepădat pe Domnul Isus. Ce paralelă! Legea a fost dată prin Moise, harul și adevărul au venit prin Isus Hristos (Ioan 1,17)! Ce schimbare va fi avut loc la acest popor, când ei se vor rezema pe *El*, când vor înțelege că toată puterea lor proprie nu va mai însemna nimic! Atunci vor vedea, că ei nu posedă nici o putere ca să reziste în necazului. Când Domnul Isus i-a lăsat pentru un moment în voia lor (capitolul 5), au ajuns în cele mai mari greutăți și au trebuit să învețe, că nu puteau face nimic altceva, decât să se rezeme pe Preaiubitul lor. Domnul Isus a vrut să-i învețe aceasta deja cu sute de ani în urmă, însă atunci ei nu au ascultat. Ca Mesia, El a mers înaintea lor pe drumul pe acest pământ, căci drumul Lui aici pe pământ este un tablou al drumului pe care-l va parcurge rămășița în viitor. El spune în Isaia 50, ca Rob al Domnului, că El nu S-a împotrivit, că El a ascultat de vocea Domnului ca un ucenic, că El L-a urmat în toate, și aceasta a mers așa de departe, încât El Și-a făcut fața ca o cremene și nu Și-a ascuns-o de ocări și de scuipări. În necazurile cele mai mari El S-a încrezut în Domnul. Însă apoi El spune și: »Cine dintre voi se teme de Domnul?« Așa se va prezenta El poporului Israel și va spune: Eu am fost Robul Domnului, care a suferit, care a mers pe un asemenea drum; cine este acum între voi, care se teme la fel de Domnul? »Cel care umblă în întuneric și n-are lumină să se încreadă în Numele Domnului și să se sprijine pe Dumnezeul său« (Isaia 50,10). Pe acest Dumnezeu, pe care *El* S-a sprijinit, se vor sprijini și ei, căci El Însuși Se va reîntoarce ca Dumnezeu al lor, și atunci ei se vor rezema pe El și se vor încrede în puterea Lui. Ce schimbare trebuie să se producă încă la acest popor, înainte să poată avea loc aceasta!

Ce fel de schimbare este aceasta, citim aici: »Te-am trezit sub măr; acolo te-a născut în dureri mama ta; acolo cea care te-a născut a fost în munci«. Aceasta este schimbarea. În Israelul mort trebuie să se trezească viața nouă. Mesia este Cel care le va dărui această viață. Atunci din mama, din Israel, prin dureri mari și îngrozitoare, care vor veni peste acest popor, va fi trezită la viață această rămășiță. El Însuși va face aceasta, El, Cel care este viața. Dar cum o va face? Aici spune: »Te-am trezit sub măr«. În capitolul 2 am văzut ce este mărul. Mireasa spune acolo: »Ca mărul între copacii pădurii, așa este Preaiubitul meu între fii!« *El* este mărul. Am văzut acolo cum ea stă la umbra Lui și savurează roadele pe care le găsește în acest măr. Aici însă ea trebuie să învețe o lecție importantă, și anume, că ea nu numai că are dreptul să savureze aceste roade, ci și că ea datorează viața ei Lui Însuși, Marelui purtător de roade. Pe când Domnul umbla aici pe pământ, Israel nu a putut fi trezit la viața nouă. El era pe moarte, ca și fiica lui Iair. În viitor el va fi trezit. Însă atunci el era într-o stare de moarte. El putea să trezească viață în acest popor numai după ce

El va cădea în pământ, ca și grăuntele de grâu, și va muri (Ioan 12,24)! El a devenit înainte de toate Marele purtător de roade pentru Israel, prin faptul că El a mers la moarte. »Dar după ce Își va aduce sufletul Său o jertfă pentru vină, El va vedea o sămânță« (Isaia 53,10). Aceasta a fost singura posibilitate ca să se vadă sămânță în Israel: El trebuia să meargă la moarte. Și astfel, ca Marele purtător de roade, El i-a trezit la viața nouă. Toată viața lor o datorează morții Lui. Ce descoperire pentru acest popor, când vor pronunța cuvintele din Isaia 53: »Domnului I-a plăcut să-L zdrobească; L-a supus suferinței« (versetul 10), și »Dar El era străpuns pentru fărădelegile noastre, zdrobit pentru nelegiuirile noastre. Pedepsa care ne dă pacea era asupra Lui și prin rănilor Lui suntem vindecați« (versetul 5). Viața noastră o datorăm morții Lui!

Însă ca prin aceasta să se dea viața nu este suficient numai ca El să trezească poporul; pentru aceasta trebuie ca și mama să ajungă în dureri. Israel va trece printr-un timp îngrozitor, înainte ca această rămășiță să fie adusă pe deplin în lume. Durerile lui Israel vor fi în timpul acela ceva îngrozitor pentru popor. Este așa cum spune Domnul Isus în Ioan 16,21, că atunci când o femeie naște, ea are dureri și întristări; însă după ce a născut copilul, ea uită durerile și se bucură că a venit un copil pe lume. Așa va fi și la Israel. El va trece prin situații groaznice, însă când rămășița a fost odată trezită la viață, ea va savura o bucurie la care toate aceste dureri vor fi uitate. În Isaia 66 citim: »Cine a auzit așa ceva? Cine a văzut asemenea lucruri? Se naște o țară într-o zi? Se naște o națiune deodată? Pentru că îndată ce a avut durerile nașterii, Sionul și-a născut fiii! „Să aduc Eu până la momentul nașterii și să nu fac să se nască?” zice Domnul. „Eu, care fac să se nască, voi închide Eu pântecele?” zice Dumnezeuul tău. Veseliți-vă cu Ierusalimul și bucurați-vă pentru el, toți cei care-l iubiți. Săltați de bucurie cu el toți cei care ați jelit pentru el. Pentru că veți suge și vă veți sătura la sânul mângâierilor lui; pentru că veți bea și vă veți desfăta din plinătatea gloriei lui« (versetele 8-11).

Mai clar citim despre aceste dureri în Mica. În capitolul 5, începând cu versetul 1, Duhul profetic spune: »Acum, strânge-te în cete, fiică a cetelor« Aceasta este o chemare a »nuielii mâniei lui Dumnezeu«, așa cum numește Isaia 10,5 pe Asirian. Acest asirian, despre care este vorba și în Mica 5,4-5, va fi chemat ca să arunce asupra Ierusalimului un val de asediu: »S-a pregătit împotriva noastră un asediu«. Asirianul va veni în viitor din nord, ca să asedieze Ierusalimul și ca să-l aducă în mare strâmtorare. Apoi este numit motivul pentru care Israel a ajuns în această încercare. Profetul spune: »Vor bate cu bastonul pe obraz pe Judecătorul lui Israel«. Când Israel va fi asediat de asirian, când zi și noapte el va umbla încoace și încolo, așa cum spune Isaia 28,19, când jumătate din oraș va merge în captivitate și femeile vor fi necinstite (Zaharia 14,2), vor ști și își vor aduce aminte de degetul amenințător al lui Mica: aceasta are loc din cauză că voi ați bătut pe obraz pe Judecătorul lui Israel! Acesta este motivul pentru care ei vor veni în strâmtorare. Probabil că ei vor întreba în viitor: Cine este Judecătorul lui Israel, pe care L-am bătut pe obraz? Dar profetul spune: »Și tu Betleeme, Efrata, deși ești mic între miile lui Iuda, din tine Îmi va ieși Cel care va fi Stăpânitor în Israel«. El este Judecătorul lui Israel, Cel care S-a născut în Betleem în mare sărăcie și înjosire, fără ca poporul să observe, în afară de păstori și de magii din orient, din țările îndepărtate, nici măcar din Israel. Ei L-au observat, și Israel a trecut pe alături de Acesta. În loc să-L primească în palatele lor, L-au primit într-un grajd. Ei nu au știut, că El era Judecătorul lui Israel, Domnitorul peste Israel, a cărui origine este din timpuri preistorice, aceasta înseamnă, de origine dumnezeiască. El a fost zămislit de Duhul Sfânt în Maria, era însă în același timp Dumnezeu, din zilele veșniciei. Și pentru că ei nu L-au recunoscut, și pentru că L-au respins și în cele din urma L-au bătut pe obraz, de aceea profetul spune: »De aceea El îi va lăsa până la timpul când cea care este în dureri va naște« (Mica 5,3). Israel încă nu știe, că L-a bătut pe obraz pe Judecătorul său. Va veni însă un timp, când vor ajunge în dureri îngrozitoare și atunci vor ști. Se spune mai departe: »iar rămășița fraților săi se va întoarce la fiii lui Israel. Și El (Mesia, Domnitorul peste Israel) va sta și va paște turma Sa în puterea Domnului, în măreția Numelui Domnului, Dumnezeuului Său; și ei vor locui în siguranță, pentru că acum El va fi mare chiar până la marginile pământului. Și Acesta va fi pacea!« Așadar rămășița va lua ființă în

dureri. Și așa cum de îngrozitoare vor fi durerile, tot așa de minunată va fi această rămășiță, care va fi adusă la viață prin aceste dureri.

Abia atunci când rămășița a învățat toate acestea, va ajunge la cuvintele din Cântarea Cântărilor capitolul 8,6-7, și nu mai înainte. *De aceea* este așa, că dragostea trebuie să înflorească treptat și ea nu trebuie să fie constrânsă (capitolul 8,4). Aceste cuvinte începând cu versetul 6 nu se potrivesc în primele capitole, ci numai aici în capitolul 8. Se potrivesc în gura unuia care a înțeles cu adevărat ce înseamnă dragostea Domnului Isus. Ele aparțin gurii aceluia care L-a adus în casa mamei lui, care a văzut că legăturile cu Domnul Isus se bazează pe har, pe faptul că El a fost sacrificat de Dumnezeu pentru păcatele noastre pe muntele Moria. Cunoașterea faptului că El ca măr, ca Purtător de roade, a mers în moarte și Și-a dat sufletul ca jertfă pentru vină, că El ne-a trezit la viață - această cunoaștere arată ce este într-adevăr dragostea în inima Lui. Abia atunci este posibil să se spună că dragostea este tare ca moartea. Abia atunci apare pe deplin această dorință la ea, că ea va spune: »Pune-mă ca o pecete pe inima Ta, ca o pecete pe brațul Tău!« De aceea ea spune: El este Acela care a făcut totul pentru mine, Cel care Și-a dat viața pe cruce pentru mine, unde a murit pentru păcatele poporului Său. El este Acela cu care doresc să fiu legată, așa de legată ca și o pecete, care este gravată și niciodată nu va putea fi ștearsă. Eu doresc să fiu tatuată pe inima Sa și pe brațul Său. Pe inima Sa, care vorbește de dragostea pe care El a avut-o, despre ceea ce El a simțit pentru mine când a mers la cruce. Căci dacă El n-ar fi simțit această dragoste minunată pentru mine, n-ar fi putut merge pe acest drum, care L-a condus în cele trei ore de întuneric. În această inimă, care ardea de dragoste, doresc să fiu gravat, așa cum Dumnezeu a spus despre mâinile Sale: »Iată, te-am gravat pe palmele mâinilor Mele« (Isaia 49,16). El a asigurat-o deja de aceasta, mai înainte ca ea să-L fi rugat pentru aceasta. De neșters, așa suntem noi gravați în mâinile Sale, puși ca un inel de sigiliu în jurul inimii Sale și în jurul brațului Său. Brațul Său și mâinile Sale vorbesc despre puterea Sa (Deuteronom 33,27; Isaia 40,10-11). Așa cum inima vorbește despre sentimentele de dragoste, pe care El le-a avut pentru mireasă și pentru noi, așa vorbesc brațele Sale despre puterea și energia dumnezeiască, cu care El a înfăptuit lucrarea de pe cruce. El a fost mânat de dragoste și mânat prin puterea dumnezeiască. Amândouă L-au ținut în stare să meargă până la sfârșit pe drumul Său îngrozitor.

Găsim de mai multe ori în Scriptură, că Dumnezeu compară anumite persoane cu un inel de sigiliu, dacă această persoană stă într-o legătură deosebită cu El. Dumnezeu compară pe împăratul Ieconia (Ieremia 22,24) cu o pecete pe mâna Sa cea dreaptă. Zorobabel va fi făcut de Dumnezeu o pecete (Hagai 2,23), pentru că el a fost ales. Însă este altceva, când dorința poporului vine de la sine însuși, ca să fie gravat ca o pecete pe inima Sa și pe brațul Său. Dacă vrem să înțelegem cu adevărat ce cuprind aceste cuvinte, atunci trebuie să citim ce spune Exod 28 despre îmbrăcămintea Marelui Preot. Dumnezeu spune acolo lui Moise (de la versetul 9): »Și să iei două pietre de onix și să gravezi pe ele numele fiilor lui Israel: șase din numele lor pe o piatră și cele șase nume ale celorlalți pe cealaltă piatră, în ordinea nașterii lor. Ca lucrarea unui tăietor de piatră, asemenea gravurilor de pecete, să gravezi cele două pietre cu numele fiilor lui Israel; să le faci montate în ferecături de aur. Și să pui cele două pietre pe umerii efodului, ca pietre de amintire pentru fiii lui Israel; și Aaron va purta numele lor înaintea Domnului, pe amândoi umerii săi, spre amintire ... Și să faci pieptarul judecății ... Și să montezi pe el montura de pietre, patru șiruri de pietre ... Și pietrele să fie după numele fiilor lui Israel, douăsprezece, după numele lor, gravate va o pecete, fiecare după numele său; să fie pentru cele douăsprezece seminții.« Aici avem explicația clară și profundă despre Cântarea Cântărilor 8,6. Mireasa dorește să fie gravată pe brațele și pe inima Marelui Preot, așa cum erau gravate numele semințiilor pe pietre. Ea cunoștea această îmbrăcămintă, ea știa ce înseamnă slujba Marelui Preot. Așa dorea ea să fie purtată și gravată, de neșters pentru orice putere, pe pieptul Său, care vorbea de dragostea Sa, și pe brațul Său și umerii Săi, care vorbesc despre puterea Sa. Marele Preot purta numele poporului pe umerii săi și pe pieptul său. În privința aceasta era un model al Domnului Isus, care ne poartă acum și pe noi pe umerii Săi prin această lume, care ne apără de dușmani, de strâmtorări, de slăbiciunile în care am putea cădea. El ne poartă pe inima Sa, pentru că El ne iubește și pentru că

dragostea Sa ne apără de tot ce ar putea să deranjeze această părtășie a dragostei. Dorim noi după aceasta? În principiu noi putem ști, că El ne poartă pe umerii Săi și pe pieptul Său, dar suntem noi conștienți și de faptul cât este de necesar ca noi să fim gravați ca o pecete pe brațul Său și pe inima Sa?

De ce tocmai pe amândouă? Pentru că ele amândouă, în chip deosebit, au legătură cu lucrarea Sa de pe cruce. În primul rând inima stă în legătură directă cu următoarele rânduri: »Pentru că dragostea este tare ca moartea«. De ce voia ea să fie gravată ca o pecete pe inima Lui? Pentru că inima Lui a iubit cu o dragoste, care a fost așa de mare, că ea se putea măsura chiar cu cel mai mare dușman al dragostei, cu moartea. Și de ce voia ea să fie gravată pe brațul Lui? Pentru că acest braț vorbea despre puterea cu care El S-a înarmat ca să învingă moartea. Aceasta stă în rândurile următoare: »gelozia (energia dumnezeiască cu care El era însuflețit) este tare (aceasta înseamnă, neînduplecată) ca Șeolul«. Șeol este mormântul sau împărăția morții. Așa de mare era puterea Sa, cu care El a săvârșit această lucrare, și așa de mare dragostea Sa; neînduplecată ca moartea. Poți spune că iubești pe cineva; însă abia când dragostea este pusă la încercare se vede realmente ce valoare are această dragoste. Domnul Isus a spus ucenicilor Săi: »Nimeni nu are dragoste mai mare decât aceasta, ca cineva să-și dea viața pentru prietenii Săi« (Ioan 15,13). Accentul se pune pe »viață« și nu pe »prietenii«, așa cum se aude deseori. Dacă cineva spune că își iubește prietenii, așa cum a spus Domnul Isus cu privire la ucenicii Săi, atunci el nu poate dovedi aceasta mai bine decât prin aceea că el merge la moarte pentru ei. Este cea mai mare dovadă a dragostei, când cineva vrea să dea totul, ceea ce el este și ceea ce el posedă, chiar și viața sa. Aceasta este dovada unei dragoste adevărate și curate. »Dragostea nu va pieri niciodată« (1 Corinteni 13,8). Și cât de mult a dovedit Domnul Isus dragostea Sa! Da, se găsesc mulți oameni care cunosc dragostea pe care Domnul Isus a avut-o pe pământ. El era plin de milă și de îndurare față de mulțimea poporului, față de bolnavii și slăbănogii care au venit la El. Însă aceasta nu era dragostea în forma ei cea mai înaltă. Chiar și necredincioșii au văzut că Domnul Isus din dragoste pentru idealurile Sale a mers la cruce. Dar aceasta este cu totul altceva, decât atunci când se poate spune: Fiul lui Dumnezeu care m-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru mine; Fiul lui Dumnezeu, care a dovedit că mă iubește, prin aceea că S-a dat pe cruce pentru mine, care S-a luptat cu cel mai mare dușman al meu, cu moartea. Eu eram sub puterea morții, și dacă El mi-ar fi zis că mă iubește, dar m-ar fi lăsat în moarte, ce ar fi însemnat această dragoste pentru mine? Însă El a dovedit această dragoste, nu numai prin faptul că *a spus*, că mă iubește, ci prin aceea că El S-a coborât în nenorocirea adâncă în care eram eu. El a iubit pe ai Săi »până la capăt« (Ioan 13,1). Ști tu ce înseamnă aceasta? Aceasta înseamnă, că El a trebuit să aducă Persoana Sa sfântă în legătură cu această moarte îngrozitoare, care era plata păcatului. El S-a lăsat să fie făcut păcat, pentru ca noi să fim eliberați de păcat. El S-a lăsat pe cruce să fie încărcat cu păcatele noastre, pentru ca ele să fie îndepărtate pentru totdeauna. De ce a făcut El aceasta? Pentru că mă iubea. El ura păcatul, dar voia mai bine să fie făcut păcat, decât să nu-mi dovedească dragostea Sa. El S-a dat pe Sine Însuși, ca să mă elibereze și să mă câștige pentru Sine Însuși. De aceea doresc ca numele meu să fie gravat pe inima Sa, deoarece această inimă a fost plină de dragoste pentru mine.

Gelozia ei era tare ca Șeolul. Energia Sa dumnezeiască s-a măsurat cu energia Șeolului - și Șeol este tare, de neînduplecat. În Proverbe 30,15-16 se spune, că se găsesc trei lucruri care nu se satură, chiar patru, care nu spun: este de ajuns, și primul din acestea este Șeol sau mormântul. Mormântul înghite și nu dă înapoi, spun oamenii. Minut după minut mormântul cere, mereu sunt conduse suflete în împărăția morții. Șeol este de neînduplecat. Oamenii spun: mormântul încă nu a dat pe nimeni înapoi. Însă a existat Unul, a cărui râvnă a fost tot așa de tare ca Șeol, care Se putea chiar măsura cu împărăția morții, care poate spune: »Am fost mort și iată, sunt viu« (Apocalipsa 1,18). El Și-a dat nu numai viața, corespunzător poruncii Tatălui Sau, ci a luat-o iarăși înapoi. El era mai tare decât Șeol, căci El nu a fost predat Șeolului, pentru care El Însuși S-a rugat în Psalmul 16. El era mai tare decât Șeolul, așa că El poate spune, că El are cheile

Hadesului (Apocalipsa 1,18). Toți necredincioșii, care sunt în Hades, sunt sub puterea Sa, și El va deschide odată împărăția morții, așa că necredincioșii vor învia și vor fi judecați de El.

Gelozia ei este tare ca Șeol. În legătură cu aceasta mai stă un alt gând. Gelozia Sa era așa de mare, că El voia să ne aibă în totul pentru Sine. Dragostea Lui era geloasă. Dumnezeu a spus poporului Său în cele zece porunci: »Căci Eu, Domnul, Dumnezeul tău, sunt un Dumnezeu gelos« (Exod 20,5). Dumnezeu invidia idolii, căci Israel le aducea slavă. El voia ca Israel să fie numai pentru El. Gelozia Domnului Isus este așa de mare, că El voia să nu fie undeva în creație o putere care ar putea să aibă influență asupra noastră. Am fost noi sub puterea morții? Da, însă gelozia Sa, puterea Sa, era așa de mare, că El a vrut să ne salveze din puterea morții, pentru că El nu permitea morții ca noi să fim sub puterea ei. De aceea El a vrut să zidească o Adunare pentru Sine Însuși, pe care porțile Hadesului să nu o biruiască (Matei 16,18). Râvna Sa este așa de mare, chiar și după ce noi am devenit credincioși; gelozia Sa este așa de mare, că El este gelos pe toate influențele din această lume care lucrează asupra noastră. Apostolul Pavel spune în 2 Corinteni 11,2: »Pentru că sunt gelos față de voi cu o gelozie a lui Dumnezeu, pentru că v-am logodit cu un singur bărbat, ca să vă înfățișez ca pe o fecioară curată lui Hristos.« Această gelozie nu putea permite ca ei să-și piardă curăția lor față de Hristos. Dragostea Sa este așa de geloasă, că El ne ține tare în mâna Sa, așa că nici chiar moartea nu ne poate smulge din mâna Sa. El vrea să ne aibă în totul pentru Sine. El vrea ca noi să nu ne îndreptăm ochiul asupra altcuiva, ci ca ochiul nostru să fie curat și îndreptat numai spre El. Râvna Sa este tare ca Șeol și El ne ține tare și nu vrea ca o altă putere să aibă influență asupra noastră. Dorim și noi să fim gravați pe umerii Lui, așa cum erau gravate numele poporului pe umerii marelui preot? Spunem noi: Doamne Isuse, ține-ne tare prin puterea Ta, ca astfel nimic din lumea aceasta să nu aibă influență asupra noastră, după ce am devenit credincioși? Mireasa a devenit conștientă de ceea ce este puterea acestei lumi. Păzitorii orașului au bătut-o, însă acum ea dorește să fie purtată de acești umeri puternici.

Cât de mare a fost totuși râvna Domnului! »Pentru că râvna pentru casa Ta M-a mistuit«, spune El în Psalmul 69,9. Și unde era mai mult de văzut aceasta, decât acolo unde această râvnă L-a mistuit în focul de pe cruce, despre care se vorbește aici? »Jarul ei este jar de foc (de fapt, fulgerele ei sunt străluciri fulgerătoare de foc), o flacăra a lui Iah.« Numele Iah este prescurtarea de la Numele Iehova, numele lui Dumnezeu. Așa de mare era râvna Sa, că această râvnă L-a mistuit pe cruce, așa că Domnul trebuia să Se plângă, că oasele Sale ard ca un tăciune (Psalmul 102,3). Altarul, și nu numai jertfa, care stătea deasupra, este un tablou al Domnului Isus. În evanghelia după Matei 23,19 se spune că altarul este chiar mai mult decât jertfa care era deasupra. În interiorul altarului, la jumătate din înălțime, era un grătar, așa că focul altarului ardea adânc înlăuntru, nevăzut pentru ochii poporului, văzut numai de Dumnezeu. Poporul nu a văzut aceste flăcări arzătoare, aceste flăcări de jar ale lui Iah, care ardeau în Domnul Isus, atunci când Dumnezeu a aprins focul mâniei Sale. Lumea nu a văzut aceasta, ci adânc înlăuntru Lui, adânc în Altar, care era El, s-a dezlănțuit focul judecății lui Dumnezeu. Dacă undeva a devenit vizibil, că Dumnezeul nostru este un foc mistuitor (Evrei 12,29), atunci aceasta a fost *acolo* pe cruce, când focul mâniei lui Dumnezeu L-a mistuit și El a fost făcut păcat pentru noi. Aceasta este consecința râvnei. Râvna Lui L-a mistuit în arșița îngrozitoare a mâniei lui Dumnezeu. Însă nu se găsea nimic, care să poată stinge focul acestei râvne. Râvna Lui L-a mistuit, dar focul acestei râvne nu putea fi stins. Nu știu ce a ars mai violent pe cruce: focul râvnei Sale sau focul mâniei lui Dumnezeu. Dar știu sigur, că pentru Dumnezeu va rămâne pentru totdeauna ceea ce s-a petrecut acolo pe cruce. Slava acestei jertfe de ardere se va înălța veșnic pentru Dumnezeu (așa cum în Vechiul Testament focul jertfei de ardere nu avea voie să se stingă niciodată, ci trebuia să ardă zi și noapte - Levitic 6,2.5-6), ca o mărturie permanentă veșnică a lucrării Domnului Isus pentru Dumnezeu, pe care El a înfăptuit-o odată. Așa Își va aminti Dumnezeu veșnic de focul acestei râvne și va privi cu plăcere la energia Domnului Isus, pe care El a arătat-o acolo. Dumnezeu va admira veșnic slava pieptului și a umerilor jertfei de mulțumire, pe care preotul I-o aducea (Levitic 7,31-34). Cât de minunați sunt ei! Ce plin de iubire este pieptul, care a fost legănat înaintea lui Dumnezeu - un piept plin de o iubire tare ca moartea, un piept pe care mireasa dorea

să fie gravată. Și ce tari și neînduplecați sunt acești umeri, care au fost ridicați înaintea lui Dumnezeu - niște umeri plini de râvnă, pe care mireasa dorea să fie pusă ca o pecete. Și în acest piept și în acești umeri a ars violent focul de nestins al lui Iah.

Nici apa nu putea stinge focul de pe cruce. »Apele mari nu pot să stingă dragostea și râurile mari nu ar putea s-o înece« (versetul 7). Era ca și altarul pe care l-a construit Ilie și pe care a fost turnată apa, așa că și altarul și jertfa erau pline de apă (1 Împărați 18); însă apa nu a fost în stare să reziste focului lui Dumnezeu. Când focul s-a coborât din cer și a mistuit jertfa, așa cum pe cruce s-a coborât focul lui Dumnezeu, ca să mistuie pe Domnul Isus, atunci apa multă nu a putut să stingă acest foc. Da, a fost multă apă pe cruce! Domnul Isus plângea: »Mă afund în noroi adânc și nu este loc de pus piciorul; am intrat în adâncimile apelor și șuvoiul m-a acoperit« (Psalmul 69,2). El plângea în Psalmul 42,7, și cu aceleași cuvinte plângea și Iona, când era în pântecele peștelui (un tablou al Domnului Isus, care a fost trei zile și trei nopți în adâncul pământului): »Toate valurile Tale și toate talazurile Tale au trecut peste mine«, toate apele judecării lui Dumnezeu, însă ele nu au putut stinge focul dragostei Sale. La cine dintre noi nu ar fi fost aceasta invers, dacă am fi văzut această grozăvie venind peste noi? Sunt mulți oameni, care au putut merge pe un drum îngrozitor, pur și simplu pentru că nu au știut dinainte ce îi așteaptă. Însă despre Domnul Isus citim în Ioan 18,4: »Isus deci, știind toate cele care urmau să vină asupra Lui ...«. El știa că Îl așteaptă acest jar de foc și aceste ape, însă El nu a dat înapoi, ci Și-a făcut fața ca o cremene (Isaia 50,7). El știa în chip desăvârșit totul, și tocmai El era singurul care putea merge pe un asemenea drum, pentru ca prin aceasta *noi* să fim în siguranță înaintea focului judecării, înaintea iazului de foc, și pentru ca *noi* să fim în siguranță înaintea »apelor potopului«, care vor veni peste acest pământ. Dumnezeu Însuși a promis rămășiței: »Când vei trece prin ape, Eu voi fi cu tine; și prin râuri, ele nu te vor acoperi; când vei umbla prin foc, nu vei fi ars și flacăra nu te va mistui« (Isaia 43,2). De ce nu? Deoarece apele au trecut peste *El* și focul *L*-a mistuit pe *El*! El a mers înaintea noastră și acum apa și focul și-au pierdut puterea. El a mers înainte două mii de coturi, ca și chivotul, care mergea înaintea poporului și s-a coborât în adâncul apelor Iordanului; numai după ce el s-a coborât acolo în aceste ape, poporul a putut să-l urmeze și să treacă în siguranță prin apele judecării (Iosua 3).

»Chiar dacă cineva ar da toată averea casei lui pentru dragoste, ar fi profund disprețuit«. Aceasta a avut loc realmente, atunci când Domnul Isus a fost aici pe pământ. A venit cineva la El, care a oferit toate bogățiile casei sale pentru această dragoste. Pe când Domnul Isus tocmai Și-a început slujba, Duhul lui Dumnezeu *L*-a dus în pustiu și acolo a venit satan la El. Diavolul *L*-a dus pe un munte înalt și *L*-a arătat toate împărățiile lumii și putea spune: „Aceasta este bogăția casei mele”, căci el era realmente căpetenia acestei perioade de timp. Lui îi aparțineau toate și el putea spune Domnului: dacă uiți dragostea față de poporul Tău, dacă renunți să mergi la cruce din dragoste față de poporul Tău și dacă Te pleci înaintea mea, atunci îți voi da toate aceste bogății, fără ca să trebuiască ca Tu să mergi pe acest drum adânc, prin apă și prin foc. Dacă uiți pentru o clipă dragostea Ta, Îți voi da toată bogăția casei mele, însă atunci Tu trebuie să mă recunoști ca pe cel mai mare. Dar Domnul a răspuns: »La o parte, satan!, căci este scris: „Tu să te închini Domnului, Dumnezeului Tău, și numai Lui să-I slujești”«. El *L*-a »disprețuit mult« și a spus: »La o parte, satan!« Când acesta a venit la El ca un înger al luminii, cu aceste ispite îngrozitoare (au fost mult mai multe ispite decât ultimele trei, care sunt relatate în evanghelia după Matei 4), Domnul *L*-a respins timp de patruzeci de zile și când el a venit ca un leu înfocat la Golgota, în ape și în foc, Domnul Isus *L*-a învins. Căci dragostea este violentă ca moartea, râvna ei este tare (neînduplecată) ca Șeol. El nu Și-a vândut dragostea pentru bogățiile casei altuia, ci El Însuși a dat pentru dragoste toată bogăția casei Sale. El era negustorul care căuta perle frumoase și Acela care, când a găsit o perlă foarte scumpă, a vândut tot ce avea (Matei 13,44-45). Și cât de multe a posedat Domnul Isus! Nu era El neasemuit de bogat? El, Cel care era subiectul dragostei Tatălui? El, Cel care domnea peste toți îngerii și peste toți oamenii, care ținea toate lucrurile cu Cuvântul puterii Lui, înălțat mai sus de toate cerurile? Dar și pentru mine ai renunțat la toată bogăția Ta, Doamne Isuse. Și pentru mine ai sacrificat bogăția casei Tale. Și pentru mine ai venit aici pe

pământ. »Căci cunoașteți harul Domnului nostru Isus Hristos. El, măcar că era bogat, S-a făcut sărac pentru voi, pentru ca, prin sărăcia Lui, voi să vă îmbogățiți« (2 Corinteni 8,9). El a sacrificat totul, toată bogăția Casei Sale. El a dat chiar mai mult decât acest negustor. Acesta a dat tot ce a *posedat*, dar Domnul Isus S-a dat pe Sine Însuși. Așa de mare este această dragoste, violentă ca și moartea. El Și-a dat morții viața, și El a luat viața înapoi și ne-a dat-o nouă.

Mireasa și-a deschis acum inima pentru această dragoste a Mirelui, pentru ceea ce El a făcut pentru ea, și ea se știe legată cu El în legătura desăvârșită dintre mireasă și Mire; aceasta îi aduce aminte acum de casa părintească. Când Ierusalimul va deveni mireasa Împăratului și Domnul Se va fi reîntors pe pământ ca Mesia, atunci ea își va aminti de trecut și va ști că în timpurile trecute nu numai cele două seminții aveau trecere la împărat, ci și cele zece seminții. Atunci ea își va aminti: »Avem o soră mică și n-are sâni« (versetul 8), care în momentul când mireasa se va ști legată cu Mirele ea nu va fi ajuns la maturitate duhovnicească. Am spus deja de mai multe ori, că mama, Israel, are două fiice. Găsim aceasta, printre altele, în Ezechiel 16,46. Cei drept, Samaria este numită acolo sora cea *mare*, deoarece acolo este vorba de mărimea celor două țări. Aici este vorba de altceva, voi reveni imediat asupra acestui fapt. În Ieremia 3,6-10 găsim de asemenea, că cele două surori sunt Iuda și Israel. Și ce frumos este, că rămășița lui Iuda, mireasa, când va fi primită astfel în bucuria Domnului, își va aminti de sora ei mai mică. Ea spune chiar: »Avem o soră mică«, nu „eu”, ci „noi”, căci ea a ajuns așa de departe, că ea știe că Mirele este fratele ei (compară cu versetul 1), și că sora ei mai mică este nu numai sora ei, ci și a fratelui ei, care este Mirele. Așa își va aminti ea de sora ei. Este așa și la noi? Când noi savurăm dragostea Domnului Isus, când am descoperit ce frumuseți și ce bogății se găsesc la El, ne gândim noi atunci la frații și la surorile noastre, care încă nu au ajuns la această maturitate spirituală, care încă nu văd cine este El în Sine Însuși? Ne gândim noi că în adunările noastre locale, sau în afara acestora, sunt frați și surori care nu știu ce se găsește la El, frați și surori care L-au primit ca Salvator al lor, dar care nu posedă această creștere la statura plinătății lui Hristos (Efeseni 4,13)? Dacă avem privilegiul să savurăm ce am găsit la El, chiar și în această Cântare a Cântărilor, ne gândim noi atunci la frații și la surorile noastre, care duhovnicește nu sunt așa de departe, și le povestim noi despre bogățiile pe care noi le privim la Domnul Isus?

Mireasa se va gândi la aceasta. Și de fapt Domnul Isus, când se va fi reîntors și va fi legat cu mireasa Sa, Se va interesa și de cele zece seminții. Ele nu vor fi reîntoarse în țară înainte ca Domnul Isus să fi revenit. Și aceasta este de înțeles, căci cele zece seminții erau alungate din țară înainte ca Domnul Isus să se fi născut. Ele nu aveau nici o contribuție la lepădarea Sa ca Mesia, căci ele nu L-au cunoscut în felul acesta. De aceea ele nu vor ajunge în Necazul cel mare și nu se vor reîntoarce înapoi în țară înainte de acest timp. Numai după ce Împăratul Se va vedea în Slava Sa pe pământ, ele vor fi primite în bucuria împărăției păcii. Atunci cele zece seminții și cele două seminții vor fi unite, așa cum spune Ezechiel 37, versetele 16-19. În Zaharia 11 vedem în ce constă actualmente despărțirea între Iuda și Israel. Domnul Isus a venit ca să reunească iarăși pe Iuda cu Israel. Dacă poporul L-ar fi primit, fără îndoială și cele zece seminții ar fi fost readuse înapoi în țară. Însă când Iuda L-a respins, El a trebuit să sfărâme toiagul „legătură”, care este simbolul legăturii dintre Israel și Iuda, deoarece El a fost vândut pentru treizeci de arginți (Zaharia 11,12-14). Și de aceea în acești două mii de ani nu a existat niciodată o legătură între cele două seminții și cele zece seminții. De aceea mama acestor două fiice plânge pe copiii ei. Citim în Ieremia 31,15, că acolo se aude un plâns de durere, un vaiet amar în Rama. Rahela își plânge copiii, pentru că nu mai sunt. În Noul Testament acest verset este întrebuițat la moartea copiilor din Betleem, însă din contextul capitolului 31 din Ieremia vedem care este de fapt înțelesul profetic textual al faptului că Rahela își plânge copiii. Unul dintre copiii ei, Iosif, era căpetenia celor zece seminții (Efraim) și celălalt, Beniamin, era legat cu Iuda în împărăția celor două seminții. Rahela plânge după copiii ei, pentru că ei nu mai sunt; ea plânge în Rama, pentru că aceasta era localitatea în care s-a produs despărțirea definitivă între cele două seminții, prin aceea că împăratul lui Israel a construit acolo o cetate, pentru ca astfel să nu mai fie nici o legătură între Israel și Iuda (1 Împărați 15,17). Când una din fiice, Iuda, va fi intrată în împărăția

păcii, ea își va aminti de cealaltă fiică, căci și aceasta aparține împărăției, ca astfel împreună să savureze binecuvântările; și ca sora ei să locuiască în palatul împărătesc. Dar nu toți câți aparțin celor zece seminții vor fi aduși înapoi. Citim despre aceasta în Ezechiel 20; întreg capitolul vorbește despre casa lui Israel. În versetul 33 Dumnezeu spune: »„Viu sunt Eu”, zice Domnul, Dumnezeu, „că Eu voi domni peste voi cu mână puternică și cu braț întins și cu furie revărsată. Și vă voi scoate dintre popoare și vă voi aduna din țările în care ați fost împrăștiați cu mână puternică și cu braț întins și cu furie revărsată: și vă voi duce în pustiul popoarelor și acolo, față în față, voi intra la judecată cu voi! Cum am intrat la judecată cu părinții voștri în pustiul țării Egiptului, așa voi intra la judecată cu voi”, zice Domnul Dumnezeu. „Și vă voi trece pe sub toiag și vă voi aduce în legătura legământului. Și voi curăți dintre voi pe cei răzvrățiți și pe cei care nu-Mi sunt credincioși; îi voi scoate din țara în care locuiesc ei temporar, dar nu vor intra pe pământul lui Israel. Și veți cunoaște că Eu sunt Domnul.”« La sfârșit găsim apoi casa lui Israel instaurată în țară. Deci toate cele zece seminții vor fi aduse de Dumnezeu în țară, dar pe drum ele vor fi puse la încercare în pustiul popoarelor, ca să se vadă dacă sunt demne să se întoarcă înapoi în țară.

Care va fi etalonul, căruia trebuie să corespundă ele? Aceasta este întrebarea care este pusă aici în Cântarea Cântărilor 8: »Ce vom face pentru sora noastră în ziua când va fi pețită? Dacă ar fi zid, am construi un turn de argint pe ea; și dacă ar fi ușă, am închide-o cu scânduri de cedru« (versetele 8-9). Ce înseamnă simbolic un zid în Scriptură găsim cel mai clar prezentat în Ezechiel 42,20. Acolo se spune, că în jurul Templului trebuia construit un zid, ca să despartă ce este sfânt de ce nu este sfânt. Este așadar o despărțire între ceea ce este pentru Dumnezeu, ceea ce este pus deoparte pentru El, și ceea ce este din lumea aceasta, cu care Dumnezeu nu poate avea nici o legătură. Nu mai este „modern” să vorbim despre despărțire sau punere deoparte, dar este totuși o chestiune potrivită cu Scriptura. Nu este numai așa, că noi ne-am întors din Babel ca să construim altarul (un tablou al mesei Domnului), ci este tot așa de important ceea ce a spus deja Ezra când s-a întors înapoi, și anume, că și templul va fi construit pe temeliiile lui, aceasta înseamnă, că noi trebuie să avem o imagine a întregii Case a lui Dumnezeu, care cuprinde pe toți credincioșii. În al treilea rând, este de asemenea necesar, ca zidul Ierusalimului să fie restaurat (Ezra 9,9), așa cum a făcut Neemia, în jurul locului unde sunt aceia care locuiesc în jurul altarului, care își petrec toată viața în legătură cu slujirea lui Dumnezeu, separați pentru El. Ei vor să locuiască în interiorul zidului, nu numai ca să fie apărați de dușmani, ci și ca să fie separați pentru Dumnezeu. Aceasta este aici marea întrebare, căreia rămășița lui Efraim trebuie să-i corespundă, și aceasta este și o întrebare, care ni se pune și nouă. Suntem noi un zid? Este așa, că noi suntem separați în viața noastră de lumea din jur? Prietenia lumii este vrăjmășie cu Dumnezeu (Iacov 4,4). Dumnezeu este un Dumnezeu gelos. El vrea ca noi să fim pentru El, altfel El nu poate avea nici o legătură cu noi. Dumnezeu spune: ori una, ori cealaltă: »dacă cineva iubește lumea«, spune 1 Ioan 2,15, »dragostea Tatălui nu este în el«. Aceste două lucruri sunt în chip desăvârșit despărțite. Între ele este un zid mare și înalt. Citim în Apocalipsa 21,12 despre noul Ierusalim, că are un zid mare și înalt. Pentru toată veșnicia Adunarea va fi despărțită prin acest zid de tot ce este în jurul ei. Chiar și atunci când nu se va mai găsi nimic rău în toată creația, ea va fi încă separată prin acest zid înalt în chip deosebit pentru Dumnezeu. Acum întrebarea pentru cele zece seminții, care se vor întoarce înapoi, este; cine din cele zece seminții este într-adevăr separat pentru Dumnezeu, și s-a sfințit pentru El în viața lui? Când va veni ora încercării pentru întreg pământul și cele zece seminții vor trăi încă printre popoarele sub care au fost sute de ani, cine din ei va fi atunci sfințit cu adevărat pentru Dumnezeu, cine dintre ei este cu adevărat un zid? Dumnezeu va răsplăti pe aceștia. El știe să prețuiască la adevărata valoare. El încoronează pe sora mică exact cu ceea ce exprimă prețuirea Lui pentru ea, căci noi știm, că argintul în Scriptură este simbolul prețului plătit pentru răscumpărare (Exod 30,11-16). Dumnezeu va plăti acest preț. El spune în Isaia 43, că El va zice popoarelor: Scoate afară, și celorlalți: nu reține. El va da popoare ca preț de răscumpărare în locul lor, ca să-i răscumpere din toate cele patru puncte cardinale ale pământului. El va plăti banii de răscumpărare pentru aceia care merită într-adevăr, aceasta înseamnă, pentru aceia care

personal s-au dedicat lui Dumnezeu pe când erau printre străini. El vrea să-i încoroneze cu prețul pe care El l-a plătit pentru ei, ca astfel, atunci când ei vor fi întorși înapoi, să fie vizibil pentru fiecare ce preț mare a fost Dumnezeu pregătit să plătească pentru acești oameni, ca să-i răscumpere dintre popoare.

»Și dacă ar fi ușă, am închide-o cu o scânduri de cedru«. Ușa are în Scriptură de asemenea un înțeles simbolic. Citim în 1 Corinteni 16,9, că Dumnezeu a deschis lui Pavel o ușă mare și că erau mulți împotriviți. Și în Apocalipsa 3,8 citim în scrisoarea către Filadelfia: »Iată, am pus înaintea ta o ușă deschisă, pe care nimeni nu poate s-o închidă«. O ușă deschisă este un drum pe care Domnul îl arată și pe care noi *de aceea* putem merge, pentru că El Însuși a deschis această ușă pentru noi. Oricare ar fi puterile din jurul nostru, chiar dacă noi avem numai o mică putere, ca și Filadelfia, - Domnul spune: am pus înaintea voastră o ușă deschisă, chiar dacă sunteți puțini. Eu am cheile lui David, și Eu am deschis ușa, așa că voi puteți merge pe drumul acesta. Aici însă nu spune, că Mirele dă o ușă, ci că El Însuși este o ușă, și aceasta este cealaltă parte a adevărului. Nu este numai așa, că noi am învățat să intrăm prin ușă. El este ușa oilor, și noi avem dreptul să intrăm și să ieșim prin această ușă și să găsim pășune (Ioan 10,7-9). Dar El dorește ca și noi să fim o ușă, nu o ușă ca aceea din Laodiceea, care era închisă pentru El și unde El spune: »Iată, Eu stau la ușă și bat« (Apocalipsa 3,20). Aceasta nu era la necredincioși, ci la aceia care mărturiseau a fi o Adunare a lui Dumnezeu, dar care l-au interzis să intre. Va fi rămășița o ușă, ca să-L lase să intre în inima și în viața ei? El le va zice: vă voi da o ușă de speranță (Osea 2,15), și ei vor intra prin această ușă. Însă întrebarea cea mare este, dacă și *ei* sunt o ușă pentru *El*, dacă ei, ca și Ierusalimul în Psalmul 24, vor deschide pentru El porțile cele vechi și vor lăsa pe Împăratul slavei să intre. Așa se va pune întrebarea celor zece seminții, cine dintre ei a lăsat pe Împăratul care va veni să intre în viața lui și a trăit fiind dedicat Lui. El spune: atunci Eu vă voi închide cu o scândură de cedru. El va împodobi ușile cu scânduri de cedru. Nu găsim noi aceasta tocmai la Filadelfia, despre care Domnul spune, că are putere mică, dar că El i-a dat o ușă deschisă? Tocmai lor le spune Domnul: »Cine va birui, îl voi face un stâlp în Templul Dumnezeului Meu« (Apocalipsa 3,12). Ei, cei care aici pe pământ aveau putere mică, nu vor fi făcuți pietre, ci stâlpi, pe care se reazemă tot Templul. Ce har minunat al Domnului! Tot așa face El și aici cu rămășița. Dacă ei sunt o ușă pentru El și Îl lasă în inima lor, atunci El îi va încuia cu scândură de cedru, și în felul acesta va consolida lucrarea mâinilor lor (Psalmul 90,17). Aceasta este un indiciu spre Templul lui Solomon, care de asemenea era îmbrăcat cu scânduri de cedru. Acolo erau pereți de argint (1 Cronica 29,4) și scândurile de cedru, cu care Solomon a construit Templul lui Dumnezeu (1 Împărați 6,9.10.15 etc.). Ca și rămășița, așa și noi, dacă suntem un zid și o ușă, vom fi consolidați ca stâlpi de susținere în Templul lui Dumnezeu.

După aceea începe Ierusalimul, așadar mireasa însăși, să vorbească iarăși. Ea trebuie să mai aștepte, să se vadă cine din cele zece seminții va fi un zid, însă despre sine însăși poate spune deja: »Eu sunt un zid și sânii mei sunt ca niște turnuri« (versetul 10). Aceasta înseamnă, că ea a ajuns deja la o maturitate duhovnicească și la o creștere duhovnicească. Cele zece seminții vor fi judecate de Domnul și vor fi aduse înapoi abia după reîntoarcerea Domnului. Însă Sionul va fi încercat prin strâmtorări și va ajunge la maturitate. Mireasa va fi, în momentul când El va reveni, pe deplin maturizată. Atunci ea va putea spune, că a ajuns la maturitate spirituală și s-a separat pentru El. Când El va fi revenit realmente, se va confirma ceea ce stă scris aici: »Atunci am fost în ochii Lui ca una care a găsit pace«. Aceasta este în Scriptură o expresie care se folosește de exemplu, pentru o cetate asediată de dușmani și care în cele din urmă se predă (compara cu 2 Samuel 10,19). Acesta este motivul pentru care alți traducători redau mai liber: „Atunci am fost în ochii Lui ca una care-i oferă capitularea”, aceasta înseamnă, ca să zicem așa, să ieși afară cu un steag alb, ca să capitulezi. Așa s-a predat mireasa și a ajuns la odihnă și la pace la Mesia. Este un gând minunat, la care merită să cugeți și care se întâlnește în multe locuri din Vechiul Testament. Să ne gândim de exemplu la Rut. Când Naomi cu Rut și Orpa s-au întors înapoi din Moab, ea spune: mergeți înapoi în țara voastră și căsătoriți-vă cu un bărbat moabit, ca astfel să găsiți odihnă, fiecare în casa bărbatului ei (Rut 1,8-9). Dar Rut nu a voit. Rut a înțeles, că era imposibil

să găsești odihnă în casa unui închinător la idoli. Ea dorea să găsească odihnă în țara și la poporul lui Dumnezeu. În Rut 3, Naomi repetă cuvintele acestea, însă atunci nu mai este vorba de un bărbat moabit, ci atunci ea spune: »Fiica mea, nu-ți voi căuta eu odihnă, ca să-ți fie bine?« (capitolul 3,1). În ce fel să găsească ea această odihnă? Prin aceea că a ridicat acoperământul picioarelor lui Boaz și a căutat ocrotire sub umbra aripilor lui. Așa este și aici cu mireasa. Rut găsește pace, prin aceea că ea capitulează, se predă lui și spune: »Eu sunt roaba ta, întinde-ți acoperământul tău peste roaba ta, căci tu ești rudă de sânge« (Rut 3,9).

Așa a fost și la Rebeca, care este un simbol al Adunării. Ea a fost condusă prin pustiu, până a găsit odihnă în corturile lui Isaac. Aceasta nu este în cer. În cer nu este nici un cort și nici o pustie. Corturile lui Isaac sunt în pustie, pe pământ. Tabloul din Geneza 24 arată așadar spre momentul în care un credincios ajunge la maturitate spirituală și găsește aici pe pământ odihnă în părtășia cu adevăratul Isaac. Atunci el găsește pacea practică la inima Sa și în părtășia Sa. Mă gândesc la o altă femeie din Vechiul Testament, la Estera, care este un simbol al rămășiței în necaz. Ea plângea, că era amenințată să piară împreună cu poporul ei, însă ea a intrat în lăuntru curții, unde era bărbatul ei (împăratul Ahașveros), ca să găsească pace la el. Aceasta era o treabă dificilă. Tot așa rămășița nu va ști niciodată sigur, dacă va găsi realmente pace la Împărat. Cu această frică a intrat Estera la împărat, ca să vadă, dacă va găsi pace sau va fi ucisă. Ea știa, că de fapt era iresponsabil să apară înaintea împăratului, așa cum rămășița va ști, că înaintea Împăratului ar merita numai moartea (Estera 4,11). Abia când împăratul i-a întins sceptrul, și ea a atins vârful sceptrului, ea a găsit pace. Aceasta este pacea, pe care mireasa o va găsi abia atunci când Domnul Isus va reveni și ea Îl va vedea, când El Își va deschide brațele și (așa cum se spune în versetul 3) mâna Lui stângă va fi sub capul ei și dreapta Lui o va înconjura. Atunci ea va ști într-adevăr, că ea a găsit la El pacea desăvârșită, când ea se va pleca înaintea Lui și va capitula, pentru că El este Domnul ei (Psalmul 45,10.11). Rugați-vă pentru pacea Ierusalimului, frați și surori! Nu pentru ca acest oraș să fie ferit de arabi. Aceasta ar fi o pace fără valoare, căci iudeii ar avea pacea exterioară și inimile lor ar fi tot fără Dumnezeu, ca și mai înainte, atunci până în veșnicie ei nu vor putea să savureze pacea lui Dumnezeu. Rugați-vă pentru pacea Ierusalimului (Psalmul 122,6-7), ca mulți să fie salvați, înainte să vină ziua cea mare și îngrozitoare a Domnului. Când va veni această zi, rămășița va fi condusă sigur prin aceasta și va găsi pace în brațele lui Mesia. Atunci mireasa va fi în ochii Săi ca una care a găsit pacea, când El va veni la ea și va încheia legământul de pace. Acum ea este încă ca o femeie adulteră, care a părăsit pe bărbatul tinereții ei și a uitat legământul Dumnezeului ei (Proverbe 2,17). Atunci însă își va reaminti de legământ, căci Dumnezeu spune în Isaia 54,10, că El va reface iarăși legământul de pace cu ea, un legământ care niciodată nu va mai putea fi rupt.

În versetele 11 și 12, unde mireasa începe să vorbească despre via lui Solomon, găsim un nou gând: »Solomon avea o vie la Baal-Hamon. El a arendat via unor păzitori; fiecare trebuia să aducă pentru rodul ei o mie de sicli de argint«. Capitolul 7 ne-a arătat deja, că mireasa, când începe să recunoască dragostea Mirelui, va înțelege că și alte persoane sunt subiectul dragostei Mirelui, căci ea spune acolo, că vrea să meargă cu El afară pe câmp, ca să vadă dacă înfloresc viile. Inițial mireasa a fost angajată ca păzitoare a viei, dar ea spune în capitolul 1,6: »Via mea, care este a mea, nu am păzit-o«. Ea era făcută ca o prințesă peste împrejurimi (Plângerile lui Ieremia 1,1). Ea era punctul central al pământului (Ezechiel 38,12). Ea a fost făcută de poporul Israel ca cel mai minunat oraș al pământului și trebuia să fie o mărturie despre ce era Dumnezeu. Așa era ea între vii (un simbol al popoarelor); dar via ei proprie nu a păzit-o și trebuia să spună, că ea nu a adus nici un rod pentru Dumnezeu. Însă aici, la începutul împărăției păcii, ea va recunoaște că via ei a adus acum totuși roade, prin vântul de nord și vântul de sud, pe care El l-a lăsat să sufle în grădina ei (versetul 12). Atunci ea va vedea de asemenea, că El are legătură cu via popoarelor. Aici spune: »Solomon avea o vie la Baal-Hamon« (versetul 11). Numele Baal-Hamon înseamnă „Domnul unei mulțimi”, aceasta înseamnă, al unei mulțimi de popoare. Cuvântul Hamon este înrudit cu ultimele trei litere ale numelui Avraam, căruia Dumnezeu i-a zis: »În tine vor fi binecuvântate toate semințiile pământului« (Geneza 12,3). Timpul binecuvântării

lui Israel va fi totodată un timp de binecuvântare pentru toate popoarele. Această binecuvântare pentru popoare nu a fost niciodată mai înainte, pe când mireasa era încă păzitoarea viilor. În timpul când Israel era martorul lui Dumnezeu față de toate popoarele, din această mărturie nu a rezultat multe. Voi erați ca un minor, care voia să învețe pe alții, ca un orb, care voia să conducă pe un alt orb, le spune Pavel în Romani 2. Va veni însă un timp în care Domnul Isus în mijlocul necazurilor mari aici pe pământ va aduce roade și în via popoarelor, așa cum spune în capitoul 7,12: »Să ne suim devreme la vii, să vedem dacă a înmugurit vița, dacă s-a deschis floarea și dacă au înflorit rodiile«. Când Domnul Isus va fi revenit, mireasa va vedea, că și în via popoarelor se găsesc roade bogate, o recoltă de o mie de sicli de argint, o roadă extrem de bogată, care este prezentată simbolic în Ioan 21; o mare mulțime de pește, care a fost scoasă afară din ape (compară și cu tabloul din Geneza 1,20-21). Va fi o mare mulțime de popor, pe care nimeni nu o va putea număra, spune Apocalipsa 7, care va fi pregătită pentru El în același necaz, din fiecare națiune și din fiecare seminție, din fiecare popor și limbă.

Atunci când Împăratul va fi venit și toate popoarele, care au ascultat de El, vor fi conduse în împărăția păcii, adevăratul Solomon va avea nu numai o vie în Israel, ci și o vie ca Baal-Hamon, ca Domn al unei mari mulțimi. Căci El a promis lui Avraam (tatăl unei mulțimi - aceasta este semnificația acestui nume): »În tine vor fi binecuvântate toate semințiile pământului«. Atunci împărații pământului vor veni ca păzitorii ai acestor vii, și, așa cum scrie aici, fiecare va aduce ca roadă o mie de sicli de argint. Așa citim și în Isaia 60, unde este vorba de începutul împărăției de o mie de ani: »Și națiunile vor veni la lumina ta, și împărații la strălucirea zorilor tale. ... Mulțime de cămile te vor acoperi, cămile tinere din Madiam și din Efa. Toți cei din Seba vor veni, vor aduce aur și tămâie și vor vesti bucuroși laudele Domnului. Toate turmele Chedarului se vor aduna la tine. Berbecii Nebaiotului îți vor sluji: se vor sui pe altarul Meu și vor fi bine primiți și Eu voi înfrumuseța casa măreției Mele. ... Da, insulele Mă vor aștepta și mai întâi vor fi corăbiile din Tarsis, ca să-i aducă pe fiii tăi de departe, argintul lor și aurul lor cu ei, pentru Numele Domnului, Dumnezeului tău și pentru Sfântul lui Israel, pentru că El te-a glorificat« (versetele 3.6.7.9). Așa vor veni popoarele, ca să aducă roada viei. Odinioară Dumnezeu l-a rugat pe Israel ca să aducă roadă, și a trimis proroci, ca să ceară arenda de la vierii nedrepti. Atunci ei nu au adus această roadă și au omorât pe Fiul, și Dumnezeu a trebuit să predea via popoarelor. Dar la sfârșitul timpului, în necazuri îngrozitoare, atât via popoarelor, cât și via lui Israel vor aduce roadă pentru El. Atunci păzitorii viei, împărații pământului, se vor apleca înaintea Lui, și vor aduce daruri, când adevăratul Solomon va domni peste pământ (Psalmul 72,1.10.11).

Această roadă, care va fi adusă pentru El, aceste mii de sicli de argint, sunt o sumă imensă de bani. Găsim în Isaia 7,23, că o vie cu o mie de butuci de vie (aceasta este deja o vie foarte mare), are valoarea de o mie de sicli de argint. Acesta este prețul de cumpărare. Însă aici scrie, că ei vor aduce pentru *roada* Lui o mie de sicli de argint. An după an aceasta va fi chiria, arenda viei, pe care popoarele o vor aduce lui Mesia în timpul împărăției de o mie de ani. Se mai găsește încă un loc în Scriptură, unde se vorbește despre o mie de sicli de argint, și acesta este foarte remarcabil, ca să nu fie luat în seamă, și anume în Geneza 20,16. Când Avraam a tăgăduit legătura lui cu Sara, și nu a stat în adevărata legătură cu ea, așa cum în aceste zile Israel nu este adus în strânsă legătură cu Dumnezeu (așa cum Sara a fost adusă la Abimelec), atunci, se spune acolo, când aceste relații au fost din nou restabilite și Sara a fost adusă înapoi la Avraam, că Abimelec (un simbol al popoarelor) a dat lui Avraam o mie de sicli de argint, ca acoperire pentru ceea ce el a făcut Sarei. Atunci popoarele vor aduce pe Sara înapoi la Dumnezeu, așa cum am citit în Isaia 60. Ei vor aduce pe fii și fiicele Sionului de la marginile pământului ca daruri de jertfă și îi vor aduce înapoi în țară (Isaia 66,19-20; Țefania 3,10). Atunci ei vor aduce și acești o mie de sicli de argint. Ei vor plăti acest preț pentru tot ceea ce ei au făcut lui Israel în timpul când Israel a fost împrăștiat printre popoare (compară cu Isaia 43,3.4).

Apoi însă mireasa merge mai departe și se referă la ea însăși. Ea spune: s-ar putea să fie așa, că El are o vie printre toate popoarele, și aceasta este minunat, dar ... »Via mea este înaintea mea; o mie să fie pentru tine, Solomon, iar două sute pentru cei care păzesc rodul ei« (versetul 12).

Acum ea nu se mai rușinează de faptul că ea și-a neglijat propria vie, căci acum ea poate aduce roadele acestei vie și poate fi mândră de acestea (compară cu Isaia 27,2; Osea 14,8). De ce? Pentru că aceste roade au rezultat prin El Însuși în mijlocul necazurilor. Ea spune: toate roadele, pe care le aduce această vie, sunt acum pentru Tine; toată viața mea este închinată Ție, toate comorile inimii mele sunt pentru Tine. În timpul împărăției păcii ea nu mai are nici o altă dorință, decât să slujească lui Mesia al ei și să-I dea tot ce poate aduce inima ei. »O mie sunt ale Tale, Solomon«. Pe când toate popoarele pământului aduc împreună o mie de sicli de argint, atunci acest popor mic Israel, va aduce o sumă tot așa de mare (compară cu Ieremia 2,3; Zaharia 2,12). Ei vor plăti o mie, și nu ca bani de ispășire, ca Abimelec, ci de bună voie vor dăruii lui Solomon aceste roade, așa cum spune aici. Și nu numai aceasta, ci și popoarele vor savura acestea și vor avea parte de ceea ce ei aduc lui Mesia. »Iar două sute pentru cei care păzesc rodul ei«. Acesta este un principiu important al Scripturii. Când Dumnezeu roagă să I se aducă ceva, atunci găsim de mai multe ori, că El spune: gândește-te și la alții. Eu vreau să primesc ceva de la voi, numai când voi dați ceva și altora. Când Dumnezeu spune în Deuteronom 26 ca poporul să vină cu panerul primelor roade ale câmpului și să le aducă Lui, atunci Dumnezeu se bucură, când poporul recunoaște într-adevăr, că el datorează lui Dumnezeu toate binecuvântările. Dar în același capitol urmează direct după aceasta, că ei nu au voie să uite pe văduve, pe orfani și pe străini, și că ei trebuiau să le dea a zecea parte din tot ce posedau ei. Așa este și în timpul nostru. La jertfele noastre de laudă nu avem voie să uităm binefacerea și dărnicia (Evrei 13,15-16). În Deuteronom 26 aceasta avea loc încă sub jugul Legii; dar aici, când Legea lui Dumnezeu a fost scrisă în inimile lor, El va găsi un popor binevoitor, care ascultă nu pentru că i-a poruncit Legea, ci de bună voie, din dragoste. Mireasa nu dă a zecea parte, ci chiar a cincea parte. Ceea ce ea dă lui Mesia sunt o mie de sicli de argint, iar păzitorilor roadelor le dă de două ori a zecea parte; aceștia sunt păzitorii, administratorii viei miresei, ai Ierusalimului. Așadar întreg Israelul va savura roadele care vor ieși din Ierusalim. Când mireasa va unge picioarele și capul Domnului Isus, toată casa se va umple de mirosul nardului, așa că toți, câți sunt în casă, vor savura acest miros plăcut (Ioan 12,3). Noi putem să inversăm expunerea de idei. Dacă pornim de la cei două sute de sicli de argint, pe care mireasa îi dă păzitorilor, atunci mă gândesc la ce au primit fiii lui Iacov (un tablou al lui Israel), pe când erau oaspeții lui Iosif și el le-a dat la masa sa mâncare prețioasă; însă acolo era *unul*, Benjamin, căruia el i-a dat de cinci ori mai mult (Geneza 43,34). Iosif este un simbol al lui Mesia aflat în suferință, care a fost lepădat de poporul Sau, Benjamin, dimpotrivă, este un simbol al lui Mesia ca Judecător (Geneza 49,27). Așa Îl va recunoaște rămășița, *înainte* ca ea să fi văzut prin credință, că El este Robul suferind și glorificat al Domnului. El dă lui Benjamin de cinci ori mai mult. Așa dăruiește aici Ierusalimul poporului binecuvântare bogată, care se găsește în el, dar el dă lui Mesia al lor de cinci ori mai mult, deoarece la El, singurul Israelit nevinovat, »a fost găsit paharul« și El a purtat vina lor (Geneza 44).

În ultimele două versete ale acestei cărți auzim încă o dată vocea Mirelui și a miresei. Noi trebuie să vedem desigur aceste cuvinte în primul rând în legătură cu rămășița, dar vrem să le întrebuițăm și cu privire la noi, căci este același Domn, care ne vorbește și nouă și noi avem voie să rostim aceleași cuvinte, cu care răspunde rămășița. El spune: »Tu, care locuiești în grădini, însoțitorii ascultă de glasul tău; fă-Mă să-l aud și eu!« (versetul 13). Noi am devenit locuitori ai grădinilor. Înainte eram crini din văi (capitolul 2,1), și El ne-a găsit acolo, pe când El mergea prin văi (capitolul 2,16). Mai târziu vedem că El a plantat acești crini în grădina Sa, în interiorul protecției zidurilor, ca El să poată savura frumusețea și mirosul lor (capitolul 6,2-3). Așa am devenit noi locuitori ai grădinii Sale, despărțiți de lumea aceasta. El are mulți însoțitori, care aud vocea noastră. Probabil vrem să facem o lucrare pentru Domnul și să facem să ni se audă vocea, ca să slujim celor ce sunt credincioși împreună cu noi. Desigur, este bine să spunem altora ce am găsit în Domnul Isus. Însă El spune: »Fă-Mă să-ți aud vocea!«. Ne-am gândit noi, că ceea ce are cu adevărat valoare pentru El și ceea ce este cel mai important pentru noi, nu este ca frații și surorile să audă vocea noastră, ci ca *El* să audă vocea noastră? Și așa citim despre cele două trompete de argint din Numeri 10, când se suflă în ele pentru chemarea la luptă, că aceasta nu era

pentru popor, ci ca să fie auzite de Domnul (compară totuși cu 1 Samuel 13,3). Însă aceasta nu este numai în luptă așa, ci în toate lucrurile vieții. Este El primul care aude vocea noastră? Dacă noi am găsit ceva în Domnul Isus, este frumos dacă povestim aceasta fraților și surorilor noastre. Dar El spune: vino cu aceasta la Mine și povestește-Mi tot ce ai savurat din Mine, toate bogățiile care le-ai văzut în Mine, ca prin aceasta noi să savurăm împreună această legătură prețioasă, care a luat naștere pe baza acestora. Nu este greșit ca însoțitorii noștri să ne audă vocea, dimpotrivă, ei sunt atenți la vocea noastră. Dar nu vrem noi ca în primul rând vocea noastră să fie auzită de El? Nu numai vorbind *despre El* altora, ci să-I vorbim Lui despre El. Să nu spunem: „Dacă am voie să văd frumusețea Ta, atunci simt apropierea Ta. ...” El vrea să audă vocea noastră. El vrea să audă ce am găsit noi la El, și Dumnezeu vrea să audă ce am savurat noi la El.

Dacă am înțeles într-adevăr ce se poate găsi la El, ce cuprinde în sine dragostea inimii Sale, care este violentă ca moartea, poate atunci fi cineva în această sală, care să nu dorească să vadă pe Domnul, care l-a iubit? Dacă aș auzi că există cineva pe lume, care mi-a salvat viața, fără ca eu să fi știut de aceasta până acum, nu voi căuta eu să văd pe salvatorul meu? Să nu doresc eu atunci mult mai mult să-L văd pe Cel care m-a iubit așa de mult, încât pentru mine a renunțat la bogăția Sa, pentru mine a venit pe pământ, ca să meargă pe acest drum îngrozitor în apele morții și în focul judecății lui Dumnezeu pe cruce? Nu avem noi atunci dorința: »Vino repede, Preaiubitul meu, și fii ca o gazelă sau ca un pui de cerb pe munții de mireșme« (versetul 14)? Domnul Isus a spus: Eu mă grăbesc, iată, Eu vin curând. Aceasta El nu o spune la toți creștinii. El spune aceasta numai Filadelfiei, aceluia care au păzit cuvântul răbdării *Sale*, care, ca și El Însuși, așteaptă perseverenți reînțoararea Lui (Evrei 10,13), și privesc mereu spre El cu stăruință. Numai lor le spune: »Da, Eu vin curând«. El vine curând pentru toți ai Săi, dar El nu ne spune aceasta la toți. El spune aceasta numai atunci când vede la noi dorința după venirea Sa: Duhul și mireasa spun: »Vino!« Când noi spunem: „Grăbește-Te, Preaiubitul meu”, atunci El spune: »Da, Eu vin curând!« El va apărea ca Luceafărul strălucitor de dimineață, ca să ne ia la Sine. De două ori El repetă în Apocalipsa 22: »Eu vin curând!« Da, El vine curând! El va veni, așa cum spune aici: »ca o gazelă sau ca un pui de cerb«. Cu prospețimea tinereții, nestingherit de nimic, tot așa cum se grăbește o gazelă peste munți, așa va veni El peste munții înmiresmați. Găsim aproape aceleași cuvinte la sfârșitul capitolului 2, însă acolo spune: »Preaiubitul meu, fii ca o gazelă sau ca un pui de cerb pe munții Beter (sau: munții despărțirii)!« Acolo este ca și când rămășița ar spune: Ah, de s-ar netezi mai întâi toți munții și toate dealurile să fie nivelate! Aceasta este vorbirea credincioșilor care sunt conștienți de greutate, de suferințe și de decădere și care spun: Doamne Isuse, vino, să ne salvezi din acest necaz. Aceasta o spune și rămășița în Isaia 64,1: »Ah, dacă ai despica cerurile, dacă ai coborî, s-ar topi munții înaintea Ta«. Aici însă nu se spune ca El să vină peste munții despărțirii, ci peste munții de mireșme. Este rodul unei dezvoltări spirituale, când noi nu mai spunem: „Este deja de mult, de când s-a lăsat noaptea lacrimilor”, oricât de întunecoasă este adeseori această noapte pentru noi, ci când spunem: „... o Isuse, atunci când Tu mi-ai liniștit dorința și eu Te voi vedea în glorie cerească!” Atunci Îl voi vedea față către față, pe Cel care m-a iubit, Îl voi vedea pe munții înmiresmați, pe dealurile de tămâie și pe munții de mir (capitolul 4,6) în legătură cu toată slava Persoanei Sale. Atunci Îl vom dori nu ca să ne salveze din greutățile noastre, ci pentru că noi am găsit la El acești munți miroșitori, toate aceste lucruri prețioase, care fac ca dorința din inima noastră să devină tot mai mare, așa că noi spunem: Doamne Isuse urgentează această zi (compară cu 2 Petru 3,12)! Atunci Duhul este lucrător în noi, căci Duhul dorește să ne conducă în casa Tatălui. »Duhul și mireasa spun: „Vino!” Și cine aude, să spună: „Vino!”«. »Cel care mărturisește acestea spune: „Da, Eu vin curând!”«

AMIN! VINO, DOAMNE ISUSE!